

Въ това отдѣленіе щѣтъ ся изложатъ обязанности-тѣ, относимы до насъ самы-тѣ, кои-то ся заключаватъ въ имя-то на *любовь-тѣ къмъ себѣ самы-тѣ*.

§ 202. *Любовь къмъ самъ-себѣ.*

Любовь-та къмъ самъ себѣ изыскува всичко-то наше попеченіе и венцы-тѣ наши забавленія да биватъ обжрати къмъ придобиваніе-то вѣчно-то спасеніе, която не ни запрещава и за временно-то благополучіе. Кое-то е съгласно и съ ученіе-то на Господа Исуса Христа, както разумѣва Св. Православна Църква.

Нѣма голѣма нужда отъ доказателства, че тая любовь е нашъ дългъ. Богъ за това ны е вѣвелъ въ тоя животъ и *далъ е Сына Своего Единороднаго, да всякъ въруай въ Онъ, не погине тѣ, но иматъ животъ вѣчный* (Іоан. 3і 16). Слово-то Божіе съвѣмъ често ны убѣждава да ся занимаваме за вѣчно-то спасеніе (сл. Мат. 16. 26; Лук. 23. 24; 1 Кор. 9. 24 . . .; 2 Петр. 1. 10). И заниманіе-то за временно-то благополучіе въ тоя животъ не е противно на волѣ-тѣ Божіи, ако то ся желае съгласно съ ученіе-то на Евангеліе-то. Даже вѣншно-то образованіе, тѣлесно-то здравіе и вѣншно-то състояніе иматъ тѣсно отношеніе къмъ обязанности-тѣ относимы къмъ Бога и ближняго.

Безсмыслиніе тая любовь къмъ себѣ трѣбѣ да бжде чужда отъ всяко пристрастіе къмъ себѣ; зачто-то имѣющій-тѣ тѣжъ любовь обыча Бога повече отъ всячко, а себѣ обыча въ Него и заради Него, а ближняго — никакъ по-малко отъ себе, и даже приносѣ любовь-тѣ къмъ себѣ въ жьртвѣ ближнему. Спорѣдъ казанно-то отъ Спасителя: *Иже хоцетъ по миль ити, да отвержестся себе* (Мар. 8. 34). Сир. Християнину надлѣжи, *по ветхому* (грѣховному) *человѣку*, да възненавидѣ своѣ-тѣ душѣ, (Лук. 14. 26) а, *по новому* *человѣку* да възлюби душѣ-тѣ така, что-то да бы живялъ само по живота Исусъ-Христовъ и Неговый духъ. Както говори Ап. Павелъ: *христосъви срасляхся, живу же не къ тому азъ, но живеть во миль Христосъ: а еже ниль живу во плоти, вѣрою живу Сына Божіа, возлюбившаго мене и предавшаго себе по миль* (Гал. 2. 29), сир. Христосъ е сила-та оживляюща-та венчко и проникающа-та въ мене, дума Апостоль; и азъ нѣмамъ нити въ мысли-тѣ, нити въ дѣла-та къмъ ничто друго да ся стара, освенъ само къмъ Христа. Слѣдоват. както напредъ азъ съмъ слѣдовалъ по собетвенный ходъ на мысли тѣ, по собетвеннѣ-тѣ волѣ и ограничавалъ съмъ ся съ одного себе — така сега Христосъ съставлява срѣдоточіе-то на моя животъ; Неговый духъ (мя) одушевлява, съживява, въ всичко, кое-то азъ мысля и правя, така че азъ не оставямъ вече да живѣе въ мене мое-то греховно (стремленіе), нѣ живѣе въ мене единъ Христосъ. Както и на друго мѣсто говори св. Павелъ: *Христосъ е нашій-тѣ животъ* (кор. 3. 4).

Тая любовь на Християнина къмъ самъ себѣ чрѣзъ Христа служи за основъ на обязанности-тѣ къмъ себѣ.